

teqija

Iiris

otsib spunki

Äsjasel «Eurolaulu» konkursil silma paistnud lauljatar **Iiris Vesik** on alles verinoor ja on loomulik, et oma spunki ta alles otsib. Ka iseene seest.

TEKST **VERNI LEIVAK**, FOTOD **RUTH SOTNIK, PEETER LANGOVITS**

Olen alati n-õ hea laps olnud, väidab Iiris. «Mässamine pole alati kasulik. Pigem võtta asju targalt.»

Iiris on alles 16. Kuid noorusest hoolimata on ta juba saavutanud nii mõndagi – mängib nimiosa rahvusooperi Estonia «Pipi Pikksuka» lavastuses, sai esikoha mullusel lauluvõistlusel «Tähtede laul», hiljuti lisandus üliedukas kaasalöömine ETV saates «Kaks takti ette»... ja muidugi menu «Eurolaulul».

Kas kogu see karussell pole neiu jaoks mitte liialt vara alanud? «Ei!» hüüatab Iiris lõbusalt. «Tuleb mis tuleb! Juba 12-aastaselt arvasin, et ehk olen hoopis hiljaks jäänud...»

Veidrused meeldivad

Põhilise osa Iirise päevast võtab koolis käimine. Õigemini mitte käimine, vaid Tallinna Westholmi gümnaasiumi kümnendas klassis õppimine. Laulmine on teisel kohal. Või tont seda teab...

«Olen alati suht kiire olnud ja suutnud oma päevaplaani kenasti ära sisustada,» sõnab neiu. Ja tunnistab samas, et laulmise nimel on tulnud nii mõnestki asjast loobuda. Näiteks nuku- ja noorsooteatri noortestudios kaasa löömisest. Ainus tõsisem hind, mida piiga oma palavalt armastatud harastuse ja kiire elutempo nimel maksma on pidanud, on hinded. «Mul oli tunnistusel neli kolme,» mainib Iiris pisut häbèlikult.

Ühes asjas on ta oma noore elu jooksul jõudnud veel mõistmisele. Et oma põhimõtete eest tuleb vajadusel seista.

«Minu meelest on paljud inimesed väga ebatolerantsed,» avaldab Iiris. «Näiteks seksuaalvähemuste suhtes. Ise ma nende hulka ei kuulu, aga mul pole ka nende vastu midagi. Siis veel ei meeldi mulle, kui kedagi kiusatakse ja taga räägitakse. Ma võtan inimesi individidena, võib isegi öelda, et veidrused mulle meeldivad! Eks ma isegi tundsin end vahel teistsugusena kui teised... Võin seniajani vahel kuhugi täiesti «ära hõljuda», elan justkui oma maailmas ja mõtlen omi mõtteid.»

Kolmeteistkümnemeselt oli Iiris täielik ufo-tüdruk. See tähendab, et talle meeldis väga ufode temaatika, ja tüdruk väitis kõigile, et nad on olemas.

Just siis tunduski Iirisele, et paljud on tema vastu ega mõista teda. «Aga arvan ikka, et oleks väga isekas mõelda, et oleme päratult suures universumis üksinda. Kuid enam ma ei hakka oma veendu-

musi teistele peale suruma. Las ise mõtlevad ja arvavad, mida tahavad!»

Iirisel pole saatusele üüratuid soovide. «Tahan lihtsalt olla õnnelik,» ütleb ta. «Ja et olla õnnelik, selleks tuleb tegelda alaga, mis meeldib. Mulle näiteks meeldib väga laulda ja esineda, ennast väljendada.»

Kombineerib kaht häält

Iiris sai lauluga sinasõbraks juba kahe ja poole aastaseks, kui vanemad ta Õpetajate Maja lauluringi viisid. Ent koorilauljaks Iiris end siiski ei pea, pigem ikka solistik. Praegugi, kui ta koolikooris suu lahti teeb, kutsub tema kõrval seisev sõbranna Triinu Iirist korrale, sest kõva ja omapärane hääl kipub esile tungima. Iiris ise usub, et on selle pärinud emalt: «Ka temal on selline tita hääl,» naerab neiu. «Isegi kui väike olin, tundus mu hääl vanusega võrreldes tunduvalt noorem. 12-aastasena laulsin veel väikeste laste laule.»

Murrang saabus Meero laulukoolis Kelli Uustani käe all, kes õpetas Iirisele uudset Sadolini tehnikat (Taani hääleuurija ja lauluõpetaja Catherine Sadolini laulmistehnika – toim). «Alles siis avastasin endas veel teise hääle. Üks on selline kõrge ja helisev ingli hääl, teine see, millega räägin,» selgitab tüdruk. «Nüüd oskan neid omavahel kombineerida.»

Iirisel on veel üks eneseväljendamise viis – joonistamine. Kunstiringis oli tema sõnul eriti äge juhendaja Malle Siider. «Ta on täpselt selline, nagu mina vanana tahan olla,» kinnitab Iiris. «Positiivne ja ülinooruslik. Näha kohe, et inimene elab! Millegipärast on paljud vanemad inimesed aastakümnete taha justkui kinni jäänud, aga mitte tema.»

Praegu armastab Iiris joonistamisel eeskuju võtta Jaapani animatsioonist ja koomiksistest. Joonistab eriti suurte silmadega inimesi. «Aga kui mul oli ufo-periood, joonistasin standardeid munapäiseid ufosid ja kollikesi,» itsitab Iiris. «Kui ma asjale rohkem pühenduksin, oleks neil ka suurem kunstiväärtus,» naerab piiga. «Praegu on aga prioriteediks muusika. Aga tahan veel palju asju proovida, kogeda ja teha – reisida, teha oma plaati ja animafilmi, tuuri teha, langevarjuga hüpata... Ja tunda rõõmu kõigest, mis ma teen. Ja olla õnnelik. Ei taha muutuda külmaks, kalgiks ega langeda viina ja narkootikumide küüsi nagu Britney ja teised. Nad ei oska enam hinnata seda, mis neil on.»

Seni aga kavatseb Iiris – nagu tema kangelanna Estonia laval – spunki otsida. «Otsin seda kogu aeg. Vaatan ringi, mitte kogu aeg iseenesse,» sõnab piiga.

Jama vastu:
«Ma ei taha laulda laule nagu näiteks «Leto svet»,» tunnistab Iiris. «Tahaks ikka mingit emotsiooni edasi anda, mitte mõtetu jampisiga tegelda, mis peaks ühtlasi koomiline olema. Kõik, mis hingest tuleb, on hea!» Pilt on tehtud «Kaks takti ette» finaalis.